

Arrest

nr. 52 900 van 13 december 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 14 oktober 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 15 september 2010 tot weigering van de afgifte van een visum type D.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 november 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. VAN DE SIJPE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 13 april 2010 bij de Belgische ambassade te New Delhi een aanvraag in tot afgifte van een visum type D teneinde zijn vader in België te kunnen vervoegen.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 15 september 2010 de beslissing tot weigering van de afgifte van een visum type D. Deze beslissing, die verzoeker op 16 september 2010 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"(...) Betrokkenen kunnen zich niet beroepen op de richtlijnen van artikel 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen gewijzigd door de wet van 25/04/2007, in werking getreden op 1 juni 2008;

Overwegende dat Dienst Vreemdelingenzaken visumaanvragen ontving op naam van (S. B.), geboren op 07/09/1983 en (S. S.), geboren op 21/04/1980, om hun vader (S. G.), geboren op 01/11/1950, van Belgische nationaliteit, in België te vervoegen;

Overwegende dat er geen enkel sluitend document werd voorgelegd ter staving van de visumaanvragen waaruit bleek dat betrokkenen geen enkele vorm van inkomen genieten in eigen land;

Overwegende dat evenmin aangetoond werd dat de vader in België over voldoende bestaansmiddelen beschikt om twee bijkomende personen ten laste te nemen;

Bijgevolg is op onvoldoende wijze aangetoond dat betrokkenen ten laste zijn van hun vader in België.

Bijgevolg worden de visa geweigerd. (...)"

Dit is de bestreden beslissing:

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van artikel 40ter iuncto artikel 40bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Hij verstrekt volgende toelichting :

"EERSTE ONDERDEEL

Verzoeker diende zijn aanvraag voor visa in op 12.04 2010. Hij voldeed (en voldoet nog steeds) aan alle voorwaarden voor gezinshereniging met zijn vader.

Aangezien verzoeker ouder is dan 21 jaar, heeft hij ook het bewijs neergelegd dat hij ten laste is van zijn vader met Belgische nationaliteit.

Onder het begrip 'ten laste zijn van een Belg' dient te worden begrepen dat men in de periode voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging afhankelijk was van de materiële bijstand van de persoon die het komt vervoegen om minimaal te overleven in zijn herkomstland of gewoonlijke verblijfplaats, rekening houdend met zijn financiële en sociale omstandigheden.

Dat uiteraard een afleveren van een negatief bewijs uitermate moeilijk is en door verzoeker enkel kon worden verwezenlijkt door een verklaring onder eed afgelegd bij de plaatselijke ambtenaar die zulks heeft geauthenticeerd.

In tegenstelling tot de bewering van verwerende partij heeft verzoeker dan ook weldegelijk een document voorgelegd waaruit blijkt dat hij geen enkele vorm van inkomen had in eigen land.

Dat door verzoeker overigens niet wordt ontkend dat het binnen de discretionaire bevoegdheid van de gemachtigde van de Staatssecretaris valt om alle ingediende documenten te beoordelen, doch in casu uit het motief in de bestreden beslissing blijkt dat zulks niet de beoordeling van enig voorgelegd document betreft, maar wel betrekking heeft op het feit dat geen enkel sluitend document zou zijn voorgelegd.

Aangezien verzoeker wel degelijk een document als bewijs van onvermogen heeft voorgelegd en verwerende partij hieromtrent in haar beslissing niks heeft gesteld, moet worden aangenomen dat er sprake is van een schending van de materiële motiveringsplicht (zie ook RvV, nr. 23.894 dd. 27.02.2009)

Dat verwerende partij duidelijk geen rekening heeft gehouden met het attest van verzoeker, nu er zelfs geen melding van wordt gemaakt in de beslissing zodat tevens minstens het zorgvuldigheidsbeginsel is geschonden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de (gemachtigde van de) Staatssecretaris immers de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Dat op geen enkel wijze uit de beslissing blijkt dat verwerende partij het attest 'affidavit' heeft doorgenomen, noch waarom dit document in casu niet zou kunnen worden aangenomen.

Dat hieruit dan ook volgt dat de bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd.

Dat verzoeker tot slot er nog op wenst te wijzen dat er voor hem geen andere manier is om te bewijzen dat verzoeker geen inkomsten heeft, nu er in zijn land van herkomst geen andere documenten hiervoor kunnen worden afgeleverd.

Dat dan ook in casu het redelijkheidsbeginsel is geschonden. Zulks veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

Dat aldus moet worden aangenomen dat verwerende partij niet met de nodige zorgvuldigheid haar beslissing heeft overwogen.

Dat het middel ernstig is.

TWEEDE ONDERDEEL

Dat verwerende partij daarnaast ook ten onrechte voorhoudt dat niet wordt aangetoond dat de vader van verzoeker over onvoldoende bestaansmiddelen beschikt om twee bijkomende personen ten laste te nemen.

Dat verzoeker conform de website van buitenlandse zaken (http://diplomatie.belgium.be/nl/Diensten/Naar_Belgie_komen/Visum_Voor_Belgie/lange_duur/gezin/gezinshereniging/gezinshereniging_met_ouder_of_grootouder/index.jsp), alle voorwaarden heeft vervuld en bovendien heeft aangetoond dat zijn vader over een uitkering beschikt (66% erkend invalide door RIZIV) en het bedrag van de bestaansmiddelen derhalve niet lager is dan het leefloon dat in België wordt uitgekeerd.

Dat bovendien door verzoeker werd aangetoond dat hij ten laste van zijn vader is door de diverse bewijzen van geldoverdracht aan verzoeker.

Dat deze sommen verzoeker toeliet, samen met zijn broer te overleven in zijn land van herkomst, rekening houdend met de financiële en sociale omstandigheden aldaar.

Dat verwerende partij met al deze gegevens (ook de financiële en sociale omstandigheden in het land van herkomst – o.m. de meerwaarde voor verzoeker in India van het door diens vader gestorte geld) duidelijk geen rekening heeft gehouden en derhalve het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden.

Dat verder nog kan worden opgemerkt dat verwerende partij zich op datum van 15 september 2010 baseert op een inkomen van de vader van op dat ogenblik meer dan één jaar oud.

Dat verwerende partij in die omstandigheid dan ook aan verzoeker de vraag had moeten stellen om meer recente documenten voor te leggen, in plaats van louter te stellen dat niet wordt aangetoond dat de vader over voldoende bestaansmiddelen beschikt.

Dat zulk uiteraard het redelijkheids- alsook het zorgvuldigheidsbeginsel weerom miskent.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.2. Verweerder antwoordt als volgt:

“(…) Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat niet ontkend wordt dat een document werd voorgelegd ter staving van verzoekers onvermogen, alleen stelt de bestreden beslissing dat er geen enkel sluitend document werd voorgelegd ter staving dat hij in zijn land van herkomst geen enkele vorm van inkomen.

Verzoeker lijkt te beweren dat verweerder geen rekening gehouden zou hebben met zijn attest “affidavit”.

Dit is geenszins het geval: het stuk bevindt zich in het administratief dossier en is gekend door verwerende partij. Een “affidavit” is echter een eenzijdige formele verklaring, waarin, in casu, verzoeker verklaart noch eigendom, noch enige andere vorm van inkomen te hebben in India. Om evidente redenen kan dit niet als afdoende overtuigingsstuk gezien worden. De bestreden beslissing stelt daarom correct dat geen enkel sluitend of objectief stuk in het administratief dossier terug te vinden is, dat het gebrek aan inkomsten in eigen land kan staven.

Dit is op zich reeds voldoende om te besluiten tot een weigeringsbeslissing.

Gelet op alle stukken in het administratief dossier oordeelde de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid dat in casu onvoldoende werd aangetoond dat verzoekers vader over voldoende bestaansmiddelen beschikt om twee extra personen (verzoeker en zijn broer) ten laste te nemen. Verzoeker verwijst nochtans naar diverse geldtransfers.

Verwerende partij heeft de eer vast te stellen dat uit het administratief dossier, prima facie, blijkt dat er inderdaad geen voldoende bewijzen voorliggen die aantonen dat verzoekers vader twee extra personen ten laste kan nemen.

Er liggen twee bewijzen van inkomsten voor van mei en juni 2009. In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, komt het niet verweerder toe om verzoeker aan te moedigen documenten voor te leggen. Verzoeker kon op redelijke wijze voorzien dat deze stukken onvoldoende zouden zijn als bewijs van voldoende bestaansmiddelen. Voor zoveel als nodig wijst verweerder op de bewijslast die rust op de schouders van verzoekende partij. Zij moeten alle stukken, die zij dienend achten voor hun zaak overmaken aan verweerder.

Verzoeker toont niet aan op welke wijze het bestuur onredelijk of onzorgvuldig tot haar besluit zou zijn gekomen.

Voor zoveel als nodig wijst verweerder op de grote appreciatiebevoegdheid die zij heeft bij de boordeling van dergelijke dossiers.

Prima facie werd de thans bestreden beslissing op rechtmatige wijze genomen.(…)”

2.3. Verzoek stelt in zijn repliekmemorie nog dat het feit dat de door hem neergelegde verklaring (“affidavit”) in het dossier van verweerder is opgenomen niet toelaat te besluiten dat verweerder met dit stuk rekening gehouden heeft. Hij verduidelijkt tevens dat zijn vader een maandelijks inkomen heeft van meer dan 1500 euro en dus over voldoende middelen beschikt om zijn twee zonen ten laste te nemen.

2.4. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen stelt dat hij heeft aangetoond dat hij voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden in 40bis, §§2 en 4 juncto 40ter van de Vreemdelingenwet en dat verweerder derhalve ten onrechte heeft geweigerd om hem een visum type D toe te staan.

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“ § 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(…)

3° De bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° en 2°, beneden de leeftijd van 21 jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.”

Artikel 40bis, § 4, eerste lid, van de Vreemdelingenwet stelt:

“§ 4. De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.”

Artikel 40ter, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“De bepalingen van dit hoofdstuk die van toepassing zijn op de familieleden van de burger van de Unie die hem begeleiden of zich bij hem voegen, zijn van toepassing op de familieleden van een Belg die hem begeleiden of zich bij hem voegen.”

Artikel 40bis §§ 2 en 4, van de Vreemdelingenwet, samen met artikel 40ter van dezelfde wet gelezen, voorziet in een verblijfsrecht van meer dan drie maanden voor de bloedverwant in de neergaande lijn van een Belgische onderdaan en bijgevolg ook in het recht op de afgifte van een visum type D (gezinshereniging), op voorwaarde dat deze bloedverwant jonger is dan eenentwintig jaar of ten laste is van deze onderdaan en zich bij hem voegt of hem begeleidt. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid dient in casu bijgevolg niet enkel de afstammingsband te verifiëren, hij is ook verplicht om, nu niet betwist is dat verzoeker ouder is dan eenentwintig jaar, na te gaan of verzoeker effectief ten laste is van de Belgische ascendent in functie van wie hij een visum type D opeist. Het antwoord op de vraag of een persoon ten laste is vloeit voort uit de verificatie van een feitelijke situatie. Het komt aan het bestuur toe deze feitelijke situatie te beoordelen.

Verweerder heeft geoordeeld dat verzoeker in gebreke bleef aan te tonen dat hij ten laste is van zijn Belgische vader, daar hij geen *“sluitend document”* heeft voorgelegd waaruit blijkt dat hij zelf geen enkel inkomen geniet in India en er evenmin enig bewijs is dat zijn vader in staat is om hem en zijn broer, die eveneens een aanvraag tot afgifte van een visum type D indiende, effectief ten laste te kunnen nemen.

Verzoeker, die zevenentwintig jaar oud is en die bij een eerdere visumaanvraag in 2007 voorhield te werken (*“private job”*), stelt allereerst dat hij een *“affidavit”* als bewijs van zijn onvermogen heeft neergelegd. De Raad merkt op dat het aan verweerder toekomt om de bewijswaarde te beoordelen van de door een vreemdeling voorgelegde stukken en dat het niet kennelijk onredelijk is om een dergelijke eenzijdige verklaring niet als een *“sluitend”* bewijs te aanvaarden.

Aangezien verweerder heeft gesteld dat geen *“sluitend”* document werd voorgelegd, wat logischerwijze impliceert dat hij de bewijskracht van het aangebrachte stuk beoordeeld heeft, kan verzoeker ook niet gevolgd worden in zijn standpunt dat het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel werden geschonden en dat de motivering niet afdoende zou zijn omdat verweerder geen rekening heeft gehouden met dit stuk.

Verzoeker stelt verder dat verweerder verkeerdelijk heeft besloten dat hij naliet aan te tonen zijn vader over voldoende bestaansmiddelen beschikt om twee bijkomende personen ten laste te nemen. Hij verwijst in dit verband naar het feit dat hij het bewijs geleverd heeft dat zijn vader over een uitkering beschikt en dat zijn vader een aantal keren geldsommen overmaakte.

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoeker enkel het bewijs leverde dat zijn vader in mei en juni 2009 een inkomen had van respectievelijk 1347,77 euro en 1129,81 euro en dat hij aantoonde dat zijn vader 3044 euro aan uitkeringen ontving tussen 25 juni 2009 en 30 september 2009. Het is niet kennelijk onredelijk om te besluiten dat hiermee niet is aangetoond dat de vader van verzoeker heden in de mogelijkheid is om, naast zijn echtgenote, nog twee kinderen ten laste te nemen. Daar de bewijslast rust op de persoon die stelt aan alle vereisten te voldoen opdat hem een visum type D zou kunnen worden afgeleverd, kan verzoeker ook niet gevolgd worden in zijn stelling dat op verweerder de verplichting zou gerust hebben om bijkomende overtuigingsstukken op te vragen en dat verweerder het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel miskende door dit niet te doen.

Verzoeker voert ook nog aan dat hij het bewijs leverde dat zijn vader hem een aantal keren geldsommen overmaakte. Het gegeven dat een vader aan een van zijn kinderen, zoals in casu, af en toe een geldsom overmaakt laat evenwel niet toe automatisch te besluiten dat dit kind ten laste is van zijn vader. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat verweerder op onwettige of kennelijk onredelijke wijze tot het besluit kwam dat op onvoldoende wijze werd aangetoond dat verzoeker ten laste is van zijn vader in België.

Met betrekking tot de stukken die verzoeker bij zijn repliekmemorie voegt moet gesteld worden dat de Raad in het kader van een wettigheidstoetsing geen rekening kan houden met documenten die niet ter beschikking waren van het bestuur op het ogenblik dat de bestreden beslissing genomen werd en dat het niet aan de Raad toekomt deze documenten in de plaats van het bevoegde bestuur te beoordelen.

De beschouwingen van verzoeker laten niet toe een schending van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van artikel 40ter iuncto artikel 40bis van de Vreemdelingenwet vast te stellen.

Het enig middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien december tweeduizend en tien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK